

I OSK 85/16 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2016-12-13	orzeczenie prawomocne
Data wpływu	2016-01-13	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Dorota Jadwiszczok Jan Paweł Tarno /przewodniczący sprawozdawca/ Małgorzata Pocztarek	
Symbol z opisem	6146 Sprawy uczniów	
Hasła tematyczne	Oświata	
Sygn. powiązane	II SA/Wa 236/15 - Wyrok WSA w Warszawie z 2015-09-25	
Skarżony organ	Kurator Oświaty	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2016 poz 718 art. 184, art. 207 § 2 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Jan Paweł Tarno (spr.) Sędziowie: Sędzia NSA Małgorzata Pocztarek Sędzia del. WSA Dorota Jadwiszczok Protokolant asystent sędziego Katarzyna Kudrzycka po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej O. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego ojca N. P. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2015 r. sygn. akt II SA/Wa 236/15 w sprawie ze skargi O. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego ojca N. P. na decyzję Mazowieckiego Kuratora Oświaty z dnia [...] grudnia 2014 r. nr [...] w przedmiocie odroczenia obowiązku szkolnego 1. oddała skargę kasacyjną; 2. odstępuje od zasądzenia od N. P. zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz A. P.

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 25 września 2015 r., II SA/Wa 236/15 oddalił skargę małoletniej O. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego ojca N. P. na decyzję M. Kuratora Oświaty z [...] grudnia 2014 r., nr [...] w przedmiocie odroczenia obowiązku szkolnego. W uzasadnieniu Sąd podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z prawem. Stosownie do art. 98 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (t. j. Dz. U. z 2012 r., poz. 788 ze zm.), rodzice są przedstawicielami ustawowymi dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską. Jeżeli dziecko pozostaje pod władzą rodzicielską obojga rodziców, każde z nich może działać

samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka, a według art. 97 § 1 tejże ustawy, jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania. Z kolei zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t. j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2573 ze zm., dalej u.s.o.), obowiązek szkolny dziecka rozpoczyna się z początkiem roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 6 lat, oraz trwa do ukończenia gimnazjum, nie dłużej jednak niż do ukończenia 18 roku życia. W myśl ust. 1 pkt 2 dodanego do art. 13d ustawy z 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 ze zm.) nowelą z 30 sierpnia 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1265), w roku szkolnym 2014/2015 spełnienie obowiązku szkolnego rozpoczynają dzieci urodzone w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. O. P. urodziła się 2 maja 2008 r., a zatem w roku szkolnym 2014/2015, podlegała ona obowiązkowi szkolnemu.

W myśl art. 16 ust. 3 u.s.o. dyrektor publicznej szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka, a w przypadku gdy dziecko zostało przyjęte do szkoły podstawowej innej niż publiczna szkoła podstawowa, w obwodzie której mieszka, dyrektor szkoły podstawowej, do której zostało przyjęte dziecko, na wniosek rodziców, odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego. Wniosek ten składa się w roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 6 lat.

W sprawie niniejszej wniosek w sprawie odroczenia obowiązku szkolnego O. P. został złożony 6 czerwca 2014 r. do Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] im. A. w W., przez matkę dziecka – A. P. i powołano się w nim na opinię Poradni Psychologiczno–Pedagogicznej nr [...], w której wskazano o odroczeniu rozpoczęcia spełniania przez dziecko obowiązku szkolnego. Zatem zostały spełnione przesłanki z art. 16 ust. 3 i 4 u.s.o. co do terminu złożenia wniosku i co do złożenia go uprawnionemu podmiotowi oraz z art. 98 § 1 K.r.i.o., bowiem matka pozostającej pod jej i ojca N. P. władzą rodzicielską małoletniej O. P., mogła działać samodzielnie jako przedstawiciel ustawowy dziecka. Tym bardziej, że w myśl cytowanego już wyżej art. 97 § 1 tegoż Kodeksu, była do tego zobowiązana i uprawniona.

Według art. 97 § 2 K.r.i.o., o istotnych sprawach dziecka rodzice rozstrzygają wspólnie; w braku porozumienia między nimi rozstrzyga sąd opiekuńczy. Związek małżeński N. P. i A. P. został rozwiązany przez rozwód orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi z 2 grudnia 2010 r., II C 619/10, zaś władzę rodzicielską nad małoletnią O. P. powierzono obojgu rodzicom, ustalając miejsce pobytu zamieszkania dziecka w każdorazowym miejscu zamieszkania matki. Ojciec małoletniej nie podpisał deklaracji kontynuowania wychowania przedszkolnego córki w roku szkolnym 2014/2015 i postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z 12 marca 2014 r., VI Nsm 12/14, został oddalony wniosek wymienionego z udziałem A. P. o zezwolenie na wybór Szkoły Podstawowej nr [...] im. J. w W. dla

małoletniej córki bez zgody A. P., a Sąd Okręgowy w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy postanowieniem z 18 czerwca 2014 r., VI Ca 281/14, oddalił apelację ojca dziecka. Z kolei Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza postanowieniem z 12 września 2014 r., VI Nsm 661/14, wyraził zgodę na podjęcie przez O. P. dalszej edukacji od września 2014 r. w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w Warszawie przy ul. E. [...] z pominięciem zgody ojca małoletniej, zaś Sąd Okręgowy w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy postanowieniem z 29 kwietnia 2015 r., oddalił zażalenie N. P. na wskazane już wyżej postanowienie Sądu I instancji. Należy w tym miejscu dodać, że na podstawie art. 578 § 1 k.p.c., postanowienia sądu opiekuńczego są skuteczne i wykonalne z chwilą ich ogłoszenia, a gdy ogłoszenia nie było, z chwilą ich wydania. W doktrynie został wyrażony pogląd, iż do wykonalności nie jest wymagane uprawomocnienie się postanowienia (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, Joanna Bodio).

Skoro, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza postanowieniem z 12 września 2014 r., wyraził zgodę na podjęcie przez małoletnią O. P. dalszej edukacji od września 2014 r. w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w W. z pominięciem zgody ojca małoletniej, to po pierwsze wniosek matki A. P. z 6 czerwca 2014 r. do Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w W. o odroczenie obowiązku szkolnego przez O. P., był w pełni legitymizowany, po drugie zaś – wobec takiego rozstrzygnięcia Sądu, Dyrektor tej Szkoły Podstawowej był zobowiązany do podjęcia decyzji z [...] listopada 2014 r. nr [...] o odroczeniu spełnienia obowiązku szkolnego przez O. P. w roku szkolnym 2014/2015. Taki wniosek należy wywieść a contrario, z treści powyższego postanowienia. Powyższa decyzja została w sposób właściwy uzasadniona, przekonywująco opisano dlaczego uwzględniono stanowisko Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej Nr [...] w W. z 3 marca 2014 r., wskazującej na zasadność odroczenia spełnienia przez dziecko obowiązku szkolnego w roku szkolnym 2014/2015. Rację należy przyznać organowi, że opinia Niepublicznej Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w O. M. z 10 marca 2014 r. wydana na wniosek ojca i stwierdzająca, iż dziecko osiągnęło gotowość do podjęcia nauki w szkole, jest mniej miarodajna, ponieważ pierwsza z podanych opinii została sporządzona – w przeciwieństwie do drugiej – na podstawie długiej obserwacji dziecka dokonywanej w warunkach przedszkolnych i w konsekwencji jest bardziej wszechstronna, bowiem zawiera zarówno diagnozę psychologiczną, jak i pedagogiczną dziecka oraz uwzględnia jego sytuację rodzinną.

Sąd nie podzielił zarzutu skarżącego, że naruszono art. 16 ust. 3, art. 19 ust. 1 i art. 20 u.s.o. oraz art. 2 ustawy z 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, jak również zasadę równości wobec prawa, o której mowa w art. 32 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 5 Konwencji o Prawach Dziecka, Państwa-Strony będą szanowały odpowiedzialność, prawo i obowiązek rodziców lub, w odpowiednich przypadkach, członków dalszej rodziny lub środowiska, zgodnie z miejscowymi obyczajami, opiekunów prawnych lub innych osób prawnie odpowiedzialnych za dziecko, do zapewnienia mu, w sposób odpowiadający rozwojowi jego zdolności, możliwości ukierunkowania go i udzielenia mu rad przy korzystaniu przez nie z praw przyznanych mu w niniejszej konwencji, zaś w myśl art. 18 ust. 1, Państwa-Strony podejmą wszelkie możliwe starania dla pełnego uznania zasady, że oboje rodzice ponoszą wspólną odpowiedzialność za wychowanie i rozwój dziecka. Rodzice lub w określonych przypadkach opiekunowie prawni ponoszą główną odpowiedzialność za wychowanie i rozwój dziecka. Jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka ma być przedmiotem ich największej troski. Natomiast według art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, nikt nie może być poddany arbitralnemu ingerowaniu w jego życie prywatne, rodzinne, domowe lub korespondencję ani też atakom na jego honor i dobre imię. Każdy człowiek ma prawo do ochrony prawnej przeciwko takim ingerencjom i atakom, a według art. 17 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich, nikt nie może być narażony na samowolną lub bezprawną ingerencję w jego życie prywatne, rodzinne, dom czy korespondencję, ani też na bezprawne zamachy na jego cześć i dobre imię. Porównując powyższe uregulowania z poczynionymi ustaleniami prawnymi sprawy, Sąd nie podzielił zarzutu skarżącego, że organ naruszył powyższe zasady. Sporządzona na użytek skarżącego opinia prawna, nie jest wiążąca dla organu, zaś błędne powołanie się przez organ na art. 2 ust. 3 ustawy z 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, miało miejsce w jednym z pism M. Kuratora Oświaty, nie zaś w zaskarżonej decyzji.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wywiódł N. P., zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i o uchylenie lub o unieważnienie decyzji M. Kuratora Oświaty z [...] grudnia 2014 r. nr [...] oraz poprzedzającej ją decyzji, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 97 § 2 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przez pominięcie, że w istotnych sprawach dziecka rodzice decydują wspólnie, a w przypadku niniejszej sprawy, że rodzice decydują wspólnie o możliwości odroczenia obowiązku szkolnego, szczególnie w sytuacji, gdy o odroczeniu nie zadecydował Sąd opiekuńczy, który jak sam uzasadnił nie posiada do takiego rozstrzygnięcia kompetencji, gdyż przysługuje ona tylko organom oświatowym;

2. art. 16 ust. 3 u.s.o. przez pominięcie, że odroczenia obowiązku szkolnego dziecka dokonuje Dyrektor szkoły podstawowej na wniosek rodziców, a nie na wniosek jednego rodzica – szczególnie, gdy oboje rodzice posiadają pełne prawa rodzicielskie, a Sąd opiekuńczy nie wydał postanowienia w przedmiocie odroczenia obowiązku szkolnego i gdy Sąd sam uznał, że nie może orzec, czy małoletnia O. P. ma realizować obowiązek szkolny, albowiem decyzję taką podejmują odpowiednie organy oświatowe, a nie Sąd.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że chybione jest zastosowanie art. 97 § 1 k.r.i.o. Wprawdzie przepis ten wskazuje na obowiązek i uprawnienie do wykonywania władzy każdego rodzica, ale art. 97 § 2 wskazuje, że o istotnych sprawach dziecka rodzice rozstrzygają wspólnie. Przepis ten został całkowicie pominięty przez Wojewódzki Sąd Administracyjny, choć miał kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Odroczenie obowiązku szkolnego córki skarżącego jest istotną sprawą dziecka, a nie sprawą codzienną.

W myśl art. 16 ust. 3 u.s.o. dyrektor publicznej szkoły podstawowej na wniosek rodziców odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego. W sprawie niniejszej wniosek w sprawie odroczenia obowiązku szkolnego O. P. został złożony 6 czerwca 2014 r. przez matkę dziecka, wraz z opinią pedagogiczną o odroczeniu dziecka. Sąd uznał, że w związku z tym zostały spełnione przesłanki z art. 16 ust. 3 i 4 u.s.o., co do terminu złożenia wniosku i co do złożenia go uprawnionemu podmiotowi. Jednakże Sąd nie zauważył, że przesłanka z art. 16 ust. 3 u.s.o. wskazująca, że wniosek o odroczenie powinien być złożony przez rodziców, nie został spełniony, gdyż był podpisany tylko przez jednego rodzica. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że matka dziecka mogła działać samodzielnie składając wniosek o odroczenie obowiązku szkolnego. Sąd nie zauważył, że zgodnie z art. 97 § 2 k.r.i.o. matka dziecka wspólnie z drugim rodzicem powinna podjąć decyzję o ewentualnym odroczeniu obowiązku szkolnego, gdyż jest to istotna sprawa dziecka.

Niezależnie od tego Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z 12 marca 2014 r. (VI Nsm 12/14) oddalające wniosek o zezwolenie na wybór Szkoły Podstawowej nr [...] w W. dla małoletniej O. P. bez zgody matki, oraz na postanowienie Sądu Okręgowego z 18 czerwca 2014 r. (VI Ca 281/14) oddalające apelację. Oba te postanowienia nie mają znaczenia w sprawie, gdyż dotyczą wniosku ojca dziecka na wybór Szkoły Podstawowej nr [...] w W. Postanowienia te nie odraczają obowiązku szkolnego, a jedynie nie zezwalają na wybór sportowej Szkoły Podstawowej nr [...] w W. Brak zgody Sądu na szkołę sportową dla małoletniej nie zwalnia dziecka z obowiązku szkolnego.

Wskazanie przez WSA, że ojciec małoletniej nie podpisał deklaracji kontynuowania wychowania przedszkolnego córki w roku szkolnym 2014/2015 nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wojewódzki Sąd Administracyjny na s. 10 uzasadnienia zauważył, że O. P. podlegała obowiązkowi szkolnemu w roku 2014/2015. Nierozsądne byłoby podpisanie przez ojca dziecka deklaracji kontynuowania wychowania przedszkolnego córki w roku szkolnym 2014/2015, gdy dziecko powinno uczęszczać do szkoły podstawowej, na podstawie art. 2 ustawy z 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza postanowieniem z 12 września 2014 r. (VI Nsm 661/14) wyraził zgodę na podjęcie przez małoletnią dalszej edukacji od września 2014 w Przedszkolu z Oddziałami Integracyjnymi nr [...] w W. Postanowienie to nie odraczało obowiązku szkolnego dziecka. Nie legitymizowało ono wniosku matki dziecka o odroczenie obowiązku szkolnego i nie wiązało Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w W., którego wiązała ustawa o systemie oświaty, wskazująca, że dziecko może być odroczone na wniosek rodziców, a nie jednego rodzica. Brak związania Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] z postanowieniem z 12 września 2014 r. potwierdza także uzasadnienie Sądu Okręgowego z 18 czerwca 2014 r. (VI Ca 281/14), wskazujące że "Sąd nie może orzec, iż małoletnia córka stron ma realizować obowiązek szkolny w zakresie szkoły podstawowej, albowiem decyzję taką podejmują odpowiednie organy oświatowe, a nie Sąd" – ostatnia strona uzasadnienia postanowienia. Sąd Rodzinny nie posiada uprawnień ws. odroczenia obowiązku szkolnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny na s. 12 uzasadnienia wyroku z 25 września 2015 r. wskazuje, że zaskarżona decyzja została we właściwy sposób uzasadniona. Tymczasem ani szkoła podstawowa, ani Wojewódzki Sąd Administracyjny nie posiadają narzędzi do prawidłowej oceny wyższości którejkolwiek opinii pedagogicznej obydwu placówek psychologiczno-pedagogicznych wpisanych na listę Kuratora Oświaty i działających na podstawie tych samych ustaw. Pomimo, że nowsza opinia z 10 marca 2015 r., po profesjonalnym badaniu, wskazała że O. P. jest gotowa do rozpoczęcia edukacji w klasie pierwszej szkoły podstawowej, to szkoła podstawowa wybrała opinię starszą, gdyż było to jej wygodne i tuszowało niewywiązywanie się szkoły podstawowej z jej ustawowych obowiązków wynikających z art. 20 u.s.o. Opinia Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej Nr [...] w W. z 3 marca 2014 r. została sporządzona bez zgody ojca dziewczynki, w tajemnicy przed nim, a psycholog w przedszkolu, do którego O. P. uczęszczała był również pracownikiem w/w poradni. Powyższe podważa wiarygodność wniosków opinii z 3 marca 2014, tym bardziej, że na 22 osoby z przedszkolnej grupy dziecka, aż 20 dzieci uzyskało opinię odraczającą z obowiązku szkolnego.

Ani szkoła, ani rodzice, ani nikt inny nie jest związany treścią opinii psychologiczno-pedagogicznej, tylko samym faktem dołączenia opinii pedagogicznej do wniosku o odroczenie obowiązku szkolnego wskazującej potrzebę odroczenia (art. 16 ust. 4b u.s.o.) i wniosku złożonego przez rodziców (art. 16 ust. 3 u.s.o.). O ile art. 16 ust. 4b został spełniony (choć w sposób bardzo kontrowersyjny, gdyż szkoła uwzględniła opinię z 3 marca 2014 r. wskazującą na możliwość odroczenia, a nie uwzględniła placówki równorzędnej z 10 marca 2014 r. wskazującą na gotowość szkolną dziecka), to art. 16 ust. 3 u.s.o. nie był spełniony, gdyż nie było wniosku obojga rodziców.

Naruszono zatem art. 16 ust. 3 u.s.o., skoro wyraźnie jest mowa o tym, że Dyrektor publicznej szkoły podstawowej na wniosek rodziców, odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego, a sąd powszechny nie może orzec, iż małoletnia córka stron ma realizować obowiązek szkolny w zakresie szkoły podstawowej, albowiem decyzję taką podejmują odpowiednie organy oświatowe. Naruszono art. 97 § 2 k.r.i.o., który wskazuje, że o istotnych sprawach dziecka, a z pewnością taką jest edukacja dziecka, rodzice rozstrzygają wspólnie. Nie przeczy temu nawet postanowienie z 12 września 2014 r. dające możliwość a nie obowiązek do kontynuacji edukacji dziecka w przedszkolu, w przypadku, gdy Sąd nie może odroczyć obowiązku szkolnego, a uprzywilejowany rodzic postanowieniem z 12 września 2014 r. wcale nie musi z niego skorzystać.

Niestety nic nie jest już w stanie odzyskać straconego roku szkolnego małoletniej O. Jednakże rzetelna ocena sytuacji odpowie skarżącemu na pytanie, czy można w podobny sposób postępować. Czy każda inna matka samodzielnie bez zgody ojca (lub ojciec bez zgody matki) może odroczyć z obowiązku szkolnego swoje dziecko pomimo art. 16 ust. 3 u.s.o. ?

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W postępowaniu przed NSA prowadzonym na skutek wniesienia skargi kasacyjnej obowiązuje generalna zasada ograniczonej kognicji tego sądu (art. 183 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm., zwanej dalej p.p.s.a.). NSA jako sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, wyznaczonymi przez przyjęte w niej podstawy, określające zarówno rodzaj zarzucanego zaskarżonemu orzeczeniu naruszenia prawa, jak i jego zakres. Z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Ta jednak nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Skarga kasacyjna nie mogła być uwzględniona, albowiem podniesione w niej zarzuty przeciwko zaskarżonemu wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie nie mają usprawiedliwionych podstaw.

W niniejszej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia art. 16 ust. 3 u.s.o., który stanowi, że dyrektor publicznej szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka, a w przypadku gdy dziecko zostało przyjęte do szkoły podstawowej innej niż publiczna szkoła podstawowa, w obwodzie której mieszka, dyrektor szkoły podstawowej, do której zostało przyjęte dziecko, na wniosek rodziców, odracza spełnianie przez dziecko obowiązku szkolnego, ponieważ wniosek ten został złożony tylko przez matkę, mimo że dotyczył istotnej sprawy dziecka w rozumieniu art. 97 § 2 k.r.i.o. Jednocześnie uchybienia tego nie można było uznać za przypadek rażącego naruszenia prawa, skoro art. 97 § 1 k.r.i.o. stanowi, jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom, każde z nich jest obowiązane i uprawnione do jej wykonywania. W tym miejscu należy zauważyć, że przytoczony przepis jest przepisem postępowania w rozumieniu art. 174 pkt 2 p.p.s.a. Zatem, żeby jego naruszenie stanowiło usprawiedliwioną podstawę kasacyjną musi być uchybieniem, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Ten warunek w rozpoznawanej sprawie nie został spełniony, ponieważ organy administracji prawidłowo zebrały materiał dowodowy (opinie Poradni Psychologiczno–Pedagogicznej nr [...] i Niepublicznej Poradni Psychologiczno–Pedagogicznej w O. z 10 marca 2014 r. oraz orzeczenia sądów powszechnych powołane w uzasadnieniu Sądu I instancji) i dokonały jego oceny zgodnie z art. 80 k.p.a. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika w szczególności, że spory między rodzicami O. P. wymagają rozstrzygnięcia przez właściwe organy władzy publicznej. Obligowało to Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] im. A. w W. do wydania decyzji w przedmiocie odroczenia obowiązku szkolnego O. P., ponieważ nie było czasu na rozstrzygnięcie sporu rodziców w tej kwestii przez właściwy sąd powszechny. Organ nie mógł zignorować faktu, że O. P. urodziła się 2 maja 2008 r., a zatem podlegała obowiązkowi szkolnemu w roku szkolnym 2014/2015.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny uznał skargę kasacyjną za niemającą usprawiedliwionych podstaw i na podstawie art. 184 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie szczególny charakter rozpoznawanej sprawy oraz fakt, że w toku jej rozpoznawania doszło do naruszenia przepisów postępowania, choć w stopniu niemającym wpływu na wynik sprawy, Sąd odstąpił od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w całości na zasadzie art. 207 § 2 p.p.s.a.